

og desværre ere ogsaa af vore tidligere Meningsfæller de fire, som have udtalt sig, de ere alle sammen enige om at vælte Ansvarret over paa Folketinget, fordi vi ikke faa disse Reformere. Det er en ganske mærkelig Slutning, man kommer til, at man saadan med et eneste Slag kan vælte Ansvarret fra det ene Sted over paa det andet. Hvorledes kunde vi faa dette Ansvar? Den Gang vi fik Toldlovsforslaget første Gang vedtaget her i Tinget, sagde den daværende Finansminister Lüttichau: „Efter min Overbevisning vil Toldlovsforslaget herfra komme til at foreligge i en Skikkelse, der maa betegnes som en saa betydelig Fremgang, at der aldrig tidligere fra Folketinget er kommet et Toldlovsforslag, om hvilket man med et mere berettiget Haab kunde vente, at det vil finde en god Modtagelse i det andet Ting. For saa vidt det maatte blive mig, der kommer til at forsvare og videre fremme dette Toldlovsforslag, vil det altsaa være mig magtpaaliggende i det andet Ting at pege paa de Fremskridt, jeg nu har fremhævet, med det Haab for Øje, at der ved fortsatte Forhandlinger vil kunne bringes en Toldlov til Veje, der maatte siges at kunne tilfredsstille Folket i sin Almindelighed, og som med Rette maatte kunne betegnes som et vigtigt Fremskridt.“ Vi have jo hernede fra vedtaget dette Forslag og den, der fremfor nogen har haft Lod og Del i dets Affattelse, er det ærede Medlem for Slagelse. Vor Opfattelse af dette Forslag er jo lidt forskelligt. Der er nogle, der mene, at det ikke er meget værd. Det ærede Medlem for Slagelse mener, at det er umaadelig meget værd. Jeg tror, at det rigtige ligger saadan lige midt imellem. Det er et Lovforslag, som, hvis det kan gennemføres, saaledes som det er sendt fra os, sikkert vil have nogen Betydning og sikkert er en god Begyndelse til et Fremskridt paa dette Omraade; men det er ikke en Lov af den Beskaffenhed, at den kan bære den Slags Brændevinslove, som vi have haft til Behandling. Men naar nu den første af vore Finansministre, som havde med denne Sag at gøre, kunde udtale sig saadan og kunde bringe Forslaget op til Landstinget, og hans Efterfølger, den nuværende Finansminister, stillede sig omtrent paa samme Standpunkt og indtrængende anbefalede Landstinget at gennemføre denne Toldlov væsentlig i den Skikkelse, hvori den foreligger, og vi nu se Resultatet af dette Arbejde, hvem har saa den væsentlige Skyld i det? Er det os, der have

Skylden, eller er det den nuværende ærede Finansminister? Har den nuværende Finansminister saa ringe Indflydelse i Landstinget, at han trods al anvendt Umage ikke kan gennemføre en saadan Reform, som hernede er gennemført med Tilslutning fra alle Partier, saa synes mig rigtignok, at denne hans Stilling er af den Beskaffenhed, at jeg i det mindste ikke vilde ønske at være Finansminister, selv om en saadan Stilling kunde blive mig betroet. En magtesløs Minister, der staar over for en saa vigtig Reforms Gennemførelse, finder sig i at staa i denne Stilling Aar efter Aar og ender saa med at sige til os: Det er Jer, der bærer Ansvarret for, at det ikke kan føres igennem! Hvad har Landstinget gjort ved dette udmærkede Lovforslag, som Lüttichau for første Gang førte derop? Det første Aar, det havde det til Behandling, behandlede Tinget det slet ikke, og det andet Aar, det havde det til Behandling, sendte det os en Landbrugsbeskyttelsestold paa ca. 3½ Million Kr., som om det var noget, der i særlig Grad kunde smage os! Det næste Aar, det havde det til Behandling, forhøjede det Indtægterne til 930,000 Kr. eller, som den ærede Ordfører sagde, til ca. 1 Million Kr., og saa har det de første Gange hængt denne ulykkelige Brændevinslov ved det, der kunde forøge Indtægterne til 13½ Million Kr. og nu sidst til 5 Millioner Kr. — er det noget, der kunde give os Anledning til at blive begejstrede og imødekomme Landstinget for den Hensynsfuldhed, det i saa Henseende viser os? Havde den højtærede Finansminister formaaet at faa Landstinget til at acceptere i alt væsentligt, ikke alene de direkte Skattelove, men ogsaa den Toldlov, vi have bragt op til Landstinget, saa kunde der siden føres en Forhandling om, hvorledes denne Kompensation skulde finde Sted, saa havde der dog været noget Grundlag for en virkelig Forhandling om Kompensation; men det Grundlag, der er for en Forhandling nu, ligger i Luften! Jeg begriber ikke, hvorledes nogen kan føle sig afficeret over, at vi fjerne et saadant Brændevinslovsforslag som det, vi have liggende her, naar der er Tale om Kompensation, og især da vi staa over for en saadan Toldreform som den, Landstinget byder os, som ikke et eneste Medlem hernede, hverken de moderate eller nogen som helst af vore Meningsfæller vil være med til at acceptere. Der er ingen, der vil have denne Lov, og der er heller ingen, der vil have denne Brændevinslov, som foreligger her